

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200380
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200380.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Jozef Lopuch - Club Hotel OLYMPIA, s miestom podnikania Partizánska 684/80, 058 01 Poprad, IČO: 14 285 410, právne zastúpeného: JUDr. Marek Radačovský, advokát so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, IČO: 35 553 961, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100797867/2020 z 22.4.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach sp. zn. 1Sf/39/2024 zo dňa 17.10.2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad (ďalej ako „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej ako „daň“ alebo „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2013 - december 2013, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 101664088/2018 zo dňa 24.8.2018. Na základe výsledkov uvedených v protokole správca dane vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane č. 102281422/2018 zo dňa 19.11.2018 (ďalej ako „pôvodné prvostupňové rozhodnutie“), ktorým vyrubil žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „Daňový poriadok“) rozdiel dane v sume 1.540,34 eur na DPH za zdaňovacie obdobie september 2013. Žalovaný rozhodnutím č. 100748390/2019 zo dňa 28.3.2019 toto rozhodnutie správcu dane zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu potreby vykonania ďalšieho dokazovania.

2. Správca dane doplnil dokazovanie v zmysle pokynov žalovaného a následne vydal rozhodnutie č. 102871183/2019 zo dňa 11.12.2019 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“), na základe ktorého zotrval na svojich záveroch uvedených v pôvodnom prvostupňovom rozhodnutí a vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 1.540,34 eur na DPH za zdaňovacie obdobie september 2013. Správca dane zistil porušenie § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej ako „zákon o DPH“) z dôvodu, že žalobca nepriznal daň z dokladov evidovaných elektronickou registračnou pokladnicou (ďalej ako „ERP“), ktoré sa do prevádzkovej ani fiškálnej pamäte neukladali/nezaznamenávali, keďže boli tlačené prostredníctvom pripojenej nefiškálnej tlačiarne s použitím špeciálneho typu platby „Hotovosť**“ (hotovosť s hviezdikou). Tieto doklady neboli zahrnuté v kontrolných záznamoch a neboli z nich priznané tržby ani DPH. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca mal vykonávať tlač falošných pokladničných dokladov vo veľkom rozsahu a opakovane minimálne od 30.6.2008 do 23.10.2017.

3. Žalovaný v odvolacom konaní rozhodnutím č. 100797867/2020 z 22.4.2020 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) rozhodnutie správcu dane potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného všeobecnú správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2S/49/2020 - 231 z 28.4.2022 (ďalej ako „rozsudok 2S/49/2020 - 231“) tak, že žalobe vyhovel a rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie správcu dane zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

5. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane, nebolo vydané v súlade so zákonom. Konštatoval porušenie § 68 ods. 3 Daňového poriadku zo strany správcu dane tým, že správca dane vo vyrubovacom konaní vykonával ďalšie dokazovanie, ktoré bolo možné vykonať len v rámci daňovej kontroly. Krajský súd uzavrel, že v konaní pred orgánom verejnej správy došlo nesprávnym právnym posúdením k takej procesnej vade v konaní, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

6. Proti napadnutému rozsudku 2S/49/2020 - 231 krajského súdu podal žalovaný kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) rozsudkom sp. zn. 1Sfk/127/2022 zo dňa 30.4.2024 tak, že napadnutý rozsudok 2S/49/2020 - 231 zrušil a vec vrátil Správneému súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) na ďalšie konanie.

7. Správny súd rozsudkom sp. zn. 1Sf/39/2024 zo dňa 17.10.2024 (ďalej ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej ako „SSP“) žalobu ako nedôvodnú zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

8. Správny súd v súlade s ustanovením § 140 SSP poukázal na odôvodnenie skôr vydaného rozsudku Správneho súdu Košiciach sp. zn. PO-1S/100/2020 zo dňa 5.10.2023 („ďalej ako „odkazované rozhodnutie“), vo veci toho istého žalobcu, totožného predmetu konania, v ktorom išlo o vyrubenie rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie december 2016 v sume 3.194,56 eur, pričom pri výkone daňovej kontroly u žalobcu za mesiac december 2016, ako aj za mesiac september 2013 sa vychádzalo z tých istých dôkazov získaných a vykonaných správcou dane.

9. Správny súd sa na úvod svojej argumentácie v odkazovanom rozhodnutí zaoberal žalobnou námietkou nezákonnosti dôkazov vykonaných vo vyrubovacom konaní po zrušení rozhodnutia správcu dane, pričom upriamil pozornosť na relevanciu dôkazov, predovšetkým svedkov v prejednávanej veci. V rozpore so zákonom získané dôkazy by podľa správneho súdu mohli byť v prípade, ak by sa jednalo o procesný postup, ktorým by došlo k účelovému obchádzaniu zákonných časových limitov pre vykonanie daňovej kontroly podľa § 46 ods. 10 Daňového poriadku alebo k obchádzaniu predpokladov pre začatie opätovnej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 4 Daňového poriadku. Preto zákonnosť dôkazov vykonaných počas vyrubovacieho konania, ktorých vykonanie nebolo navrhnuté daňovým subjektom, je potrebné hodnotiť vždy vzhľadom k okolnostiam konkrétnej daňovej veci.

10. V prejednávanej veci bola skutková okolnosť týkajúca sa funkcie „Hotovosť**“, umožňujúcej tlač dokladov vyvolávajúcej riziko zámeny s riadnym pokladničným dokladom, formulovaná a podopretá zákonným dôkazom vo forme expertízy ERP už počas daňovej kontroly a bola taktiež ustálená skutková okolnosť využitia tejto funkcie žalobcom na vydanie takéhoto dokladu pri realizovaní zdaniteľného obchodu (táto skutková okolnosť bola podopretá dôkazom vo forme vykonaného nákupu pri miestnom zisťovaní zamestnancom správcu dane).

11. Správny súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by jednoznačne potvrdil existenciu nefiškálny tlačiarne, na ktorej žalobca tlačil tzv. falošné doklady pomocou funkcie „Hotovosť**“ a prijatie akejkoľvek tržby na základe takýchto falošných dokladov. Správny súd zdôraznil, že vykonané dôkazy je potrebné hodnotiť vo vzájomných súvislostiach, pričom výpovede svedkov nie je možné hodnotiť ako objektívne pre ich zamestnanecký vzťah k žalobcovi, čoho dôkazom sú podstatné odlišnosti vo výpovedi zamestnankyne žalobcu P. D. pri miestnom zisťovaní a pri výsluchu. Výsluchy boli navyše vykonávané so značným časovým odstupom. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu týkajúcu sa použiteľnosti vyjadrenia tejto svedkyne, správny súd poukázal na to, že pokiaľ nebolo preukázané, že v procese miestneho zisťovania bol pri získavaní vyjadrenia zamestnankyne žalobcu porušený zákon, je možné tento dôkaz považovať za zákonný.

12. Skutočnosť, že žalobca používal funkciu „Hotovosť**“, na základe ktorej tlačil pokladničné doklady cez nefiškálnu tlačiareň, vyplynula z miestneho zisťovania dňa 23.10.2017, pri ktorom zamestnankyne žalobcu vystavili pokladničný doklad s použitím funkcie „Hotovosť**“, tento bol riadne vytlačený a odovzdaný pracovníkom colného úradu a taktiež bola na tieto doklady prijatá tržba za riadne poskytnutú službu.

13. To, že po použití funkcie „Hotovost“ dochádzalo k tlači pokladničných dokladov mimo fiškálnej tlačiarne vyplýva podľa správneho súdu z výsledkov technickej expertízy ERP, nakoľko v programe BLUEGASTRO sa uložili kópie dokladov, pričom tento program neumožňoval generovať doklad bez jeho tlače. Vzhľadom na uvedené je udržateľný záver o existencii aj nefiškálnej tlačiarne, na ktorej sa takéto pokladničné doklady tlačili, keďže preukázateľne neboli tlačené na fiškálnej tlačiarne (čo tiež vyplynulo z technickej expertízy). Túto skutočnosť potvrdilo aj miestne zisťovanie, pri ktorom boli zaistené dve tlačiarne (fiškálna a nefiškálna), pričom obe boli funkčne spojené s ERP, čo bolo aj riadne zdokumentované.

14. Podľa správneho súdu doklady vytlačené cez funkciu „Hotovost“ nemali v celej konštrukcii ERP daňového subjektu žiaden iný význam, ako pre účely evidencie nepriznanej tržby, avšak ráтали sa do tržby internej dennej uzávierky tak, ako keby bola tržba aj reálne prijatá, pričom do fiškálnej dennej uzávierky sa nezaznamenávali. Samotná konštrukcia týchto dokladov, ktoré obsahovali všetky náležitosti pokladničného dokladu, a to aj vrátane ochranného znaku MF, svedčí o tom, že ak by tieto doklady nikdy neboli tlačené tak, ako to tvrdí žalobca, potom by neobsahovali všetky náležitosti (rozpis DPH, ochranný znak) a boli by tlačené cez inú tlačiareň. Je to preto, lebo takýto doklad s takým obsahom a s ochranným znakom MF, by sa nedal cez fiškálnu tlačiareň vytlačiť a navyiac by bol označený textom „nefiškálny doklad“.

15. Zároveň tieto doklady obsahovali interné číslo, ktoré jednoznačne preukazuje, v akom poradí boli tieto doklady tlačené, interné číslo má rastúci charakter a boli ním označované pravé aj falošné doklady. Doklady obsahovali reálne položky a ich kombinácia na dokladoch spolu s identifikovaným poradím a časom ich tlače, jednoznačne preukazuje, že tieto doklady boli reálne vystavované a odovzdávané zákazníkom. Z uvedených dôkazov podľa správneho súdu nespochybniteľne vyplýva, že doklady tlačené cez funkciu „Hotovost“ boli tlačené, boli na nich evidované tržby, ktoré neboli zaznamenané vo fiškálnej tlačiarne, len na internej dennej uzávierke.

16. Žalobca ďalej namietal vykonanie ústnych pojednávanií so zamestnancami Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Colného úradu Bratislava dňa 9.10.2019 z dôvodu, že tieto boli vykonané zamestnancami správcu dane, voči ktorým bola dňa 7.10.2019 žalobcom vznesená námietka zaujatosti, o ktorej v čase uskutočnenia ústnych pojednávanií nebolo ešte rozhodnuté, pričom podľa žalobcu nešlo o nevyhnutný úkon. Namietaní zamestnanci neboli z konania vylúčení, keďže ani zo vznesenej námietky, ani z vyjadrenia zamestnancov správcu dane k tejto námietke nevyplývali žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o takom pomere k veci alebo k účastníkovi konania, pre ktorý by bolo možné mať pochybnosť o ich nezaujatosti. Námietka vznesená žalobcom sa týkala iba procesného postupu namietaných zamestnancov v rámci ústneho pojednávania konaného dňa 26.9.2019. Správny súd preto vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú.

17. Obdobne ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa neuvedenia adresy sídla správcu dane v protokole z daňovej kontroly, čo má mať za následok nezákonnosť protokolu. Správny súd je toho názoru, že z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že správne konanie vo veci žalobcu bolo vedené pobočkou Daňového úradu Prešov, konkrétne pobočkou Poprad. Uvedené je možné vnímať ako postup síce nezodpovedajúci doslovnému zneniu § 47 písm. a) Daňového poriadku, avšak nemá v danom prípade negatívny dopad na subjektívne práva žalobcu.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu

18. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd priznal sťažovateľovi voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania.

19. Sťažovateľ v úvode kasačnej sťažnosti v súvislosti s nedostatočným odôvodnením rozsudku správneho súdu odkázal na súvisiace ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Vychádzajúc z uvedených prameňov a vybraných rozhodnutí namietol, že napadnutý rozsudok neobsahuje odpovede na zásadné otázky súvisiace s predmetom konania, resp. so základom žalobných dôvodov a žalobných námietok. Mal za to, že napadnutý rozsudok obsahuje množstvo všeobecných konštatácií a citácií bez toho, aby boli premietnuté na konanie v tejto veci.

20. Sťažovateľ namietal, že správny súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď odkázal na rozsudok správneho súdu vo veci, ktorá sa týkala iného zdaňovacieho obdobia, v ktorom rozhodní svedkovia nepracovali pre žalobcu. Sťažovateľ má za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odkazovaným rozhodnutím je nedostatočné a nezákonné.

21. Z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľ namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil jeho námietku týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu veci orgánmi verejnej správy. Podľa sťažovateľa, správny súd dospel k nesprávnej závere, že orgány verejnej správy vyhodnotili dôkazy správne. Správny súd podľa sťažovateľa zovšeobecnil obsah výsluchov svedkov, a to ničím nepreukázaným tvrdením a zistením o neobjektívnosti svedkov, a to bez komplexného posúdenia ich obsahu jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. S predmetnou námietkou sťažovateľa sa pritom správny súd mal vysporiadať len v jednom odseku napadnutého rozsudku. Navyše, mal len nekriticky prevziať závery orgánov verejnej správy, ale nevysporiadal sa s tým, že existujú dôkazy, ktoré potvrdzujú tvrdenia sťažovateľa a vyvracajú tvrdenia žalovaného.

22. Sťažovateľ poukázal na výpovede svedkýň, ktoré mali v rámci výsluchu u správcu dane vypovedať, aké funkcie používali pri evidencii tržieb v rámci ERP, pričom ani jedna z nich neuviedla, že používala funkciu Hotovosť* ale uvádzali iné funkcie. Podľa sťažovateľa tieto výpovede predstavujú priamy dôkaz o tom, že závery žalovaného v napadnutom rozhodnutí sú ničím nepodložené domnienky a tvrdenia.

23. V súvislosti s vykonanými dôkazmi poukázal sťažovateľ na to, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí odvolával na vyjadrenie P. D. zo zápisnice z miestneho zisťovania zo dňa 23.10.2017, avšak žalovaný, v rozhodnutí, ktorým zrušil prvé rozhodnutie správcu dane vo veci, sám uviedol, že toto vyhlásenie nie je postačujúce pre záver v kontexte § 24 ods. 3 a § 63 ods. 2 Daňového poriadku. Sťažovateľ žalovanému vytkol, že v rámci nového konania vo veci (predmet súdneho prieskumu) sa od svojho skoršieho názoru v uvedenom smere odklonil, t. j. z predmetného vyjadrenia P. D. predsa vychádzal i keď sám už skôr uviedol, že toto vyhlásenie nie je pre potreby daňového konania postačujúce.

24. Sťažovateľ ďalej namietal záver žalovaného, že ani jeden zo svedkov sa jednoznačne nevyjadril, že funkciu „Hotovosť*“ nepoužíval, čo malo stačiť pre záver, že sťažovateľ túto funkciu používal a že na základe takýchto dokladov došlo k zdaniteľnému plneniu. Namietal, že v predmetnej veci sa nekoná o nároku sťažovateľa na vrátenie odpočtu dane, kde by znášal dôkazné bremeno, naopak je to žalovaný, kto v tomto konaní znáša dôkazné bremeno.

25. V tejto súvislosti uviedol, že aj výpovede svedkov O., L. W. A. boli vyhodnotenú selektívne a že orgány verejnej správy z nich prevzali len tvrdenia, ktoré sa im „hodili“. Títo svedkovia nepotvrdili, resp. vyvrátili existenciu tzv. nefiškálnej tlačiarne u sťažovateľa, nepotvrdili, že by tzv. „falošný“ doklad (Hotovosť*) bol z tlačiarne vytlačený, resp. popreli, že by takýto doklad bol zákazníkovi vydaný, príp. sa k tomu nevedeli vyjadríť. Navyše, sťažovateľ spochybňuje ich výpoveď aj vzhľadom na „časovú diskontinuitu“. Rozporoval tiež, že niektorí svedkovia boli zo strany správcu vypočúvaní sugestívnym spôsobom.

26. Sťažovateľ ďalej namietal, že správca dane bezdôvodne a svojvoľne neuviedol výpovede ďalších svedkov, keď tieto osoby mali údajne tvrdenia správcu dane vyvrátiť. Sťažovateľ mal za to, že sa jedná o pochybenie v podobe selektívneho hodnotenia dôkazov, opomenutia ich hodnotenia jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, resp. o úplne nesprávnu interpretáciu svedeckých výpovedí a ich „vytrhnutie z kontextu“. Nesprávnosť právneho posúdenia veci v zmysle vyššie uvedeného má podľa sťažovateľa spočívať v tom, že správny súd akceptoval postup žalovaného, ktorý si selektívne vybral tie dôkazy zo všetkých vykonaných dôkazov, ktoré sa mu hodili pre potreby potvrdenia správcu dane, a to bez kritického vyhodnotenia ostatných vykonaných dôkazov vo vzájomnej súvislosti.

27. Ako nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom namietal sťažovateľ aj tú skutočnosť, že správny súd vyhodnotil záver žalovaného vo veci existencie nefiškálnej tlačiarne u sťažovateľa v priebehu roka 2017 ako relevantný aj v podmienkach súdnej veci. Správny súd pritom údajne vôbec nevzal do úvahy pri posudzovaní tejto otázky obsah administratívneho spisu vo veci. Sťažovateľ poukázal na 13 výpovedí, z ktorých má vyplývať, že nefiškálna tlačiareň v rozhodnom čase u sťažovateľa nebola. Navrhol správnejmu súdu vykonať zápisnice z výsluchu týchto svedkov, pričom napadnutý rozsudok sa s týmto jeho návrhom žiadnym spôsobom nevysporiadal.

28. Podľa sťažovateľa potom platí, že ak predmetné výpovede fakticky vylučujú existenciu tzv. nefiškálnej tlačiarne, je vylúčené aj to, aby sa tlačili doklady „Hotovosť*“, keďže na to nebol k dispozícii spôsobilý nástroj. Namietal, že správny súd mu v uvedenom zmysle nedal odpoveď na najdôležitejšie žalobné body, čím malo dôjsť k podstatnému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Zároveň doplnil, že existencia takejto tlačiarne bola zistená na miestnom zisťovaní v októbri 2017, čo však nemá žiadnu relevanciu s poukazom na zdaňovacie obdobie, za ktoré bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného (poznámka kasačného súdu: september 2013).

29. Ďalej podľa sťažovateľa sa správny súd nevenoval tomu, že ani jeden zo svedkov nepotvrdil ani nezaznamenal rozdiel medzi reálne prijatou tržbou a uzávierkou vytlačenou z ERP. Preto je úplne vylúčené, aby existovala akákoľvek tržba, ktorú žalovaný a správca dane označujú ako „nepripravená“. Rovnako neexistuje jediný dôkaz o tom, že by sťažovateľ v rozhodnom čase prijal akúkoľvek odplatu za

akékoľvek poskytnuté zdaniteľné plnenie, ktorá by mala byť pretavená vo výške jeho tržieb. Mal za to, že správca dane, ako ani žalovaný nepreukázali, že by u sťažovateľa v spornom zdaňovacom období vznikol zdaniteľný príjem vo výške určenej napadnutými rozhodnutiami, keď zároveň nebolo preukázané, že došlo k dodaniu tovarov alebo služieb, za ktoré by tieto plnenia prijal. Ani tejto námietke sa však podľa sťažovateľa správny súd nevenoval.

30. Sťažovateľ tiež namietal, že správny súd nesprávne vyhodnotil rozloženie dôkazného bremena v podmienkach súdnej veci a zároveň odmieta, že by porušil ustanovenia zákona o DPH a zopakoval, že nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že by bol vytlačený jediný doklad, od akých odvíja svoje závery žalovaný, resp. správca dane. Mal za to, že ak správca dane chcel zvýšiť daňovému subjektu zdaniteľné príjmy v určitej výške, musí mať aj dôkazy o existencii týchto príjmov. Namietal, že takéto dôkazy orgány verejnej správy nemajú, keďže technická expertíza vypracovaná inou zložkou žalovaného, nie je podľa sťažovateľa dostatočným dôkazom na preukázanie existencie ďalších tržieb, ktoré neboli uvedené v daňovom priznaní.

31. Správne mu súdu v ďalšom sťažovateľ vytýkal, že dospel k záveru o tom, že skutkové okolnosti veci boli dostatočne zistené, pričom poukázal len na tri svedecké výpovede, ktoré boli navyš v rozpore so zvyšnými svedeckými výpoveďami (v celkovom počte sedem), a to nielen v otázke neexistencie nefiškálnej tlačiarne v prevádzke sťažovateľa v roku 2017, ale najmä v otázke existencie tržieb na strane sťažovateľa v dotknutom období. Namietal, že dôkazy, ktoré sťažovateľ označil, negujú existenciu ucelenej reťaze dôkazov o údajnom prijatí nepriznaných tržieb. V tomto kontexte žalovaný uviedol, že reálne prijatie tržieb nie je možné preukázať, pričom správny súd tento záver žalovaného nevyhodnotil.

32. Sťažovateľ poukázal na to, že i z technickej expertízy vyplýva, že „v internej databáze BLUEGASTRO sa nachádzali nejaké doklady a ich vyobrazenie“, keď následne zdôraznil slovo „interné“ s tým, že sa v žiadnom prípade nejednalo o doklady používané v bežnom obchodnom styku, a preto podľa sťažovateľa za takéto doklady logicky nemohla byť prijatá tržba. Doplnil, že aj svedkovia zamestnanci žalovaného, ako aj U. S. vylúčili, že technická expertíza je dôkazom o existencii prijatia tržby za dotknuté zdaňovacie obdobie. Uviedol tiež, že už v rámci daňovej kontroly namietal, aby interné doklady v systéme BLUEGASTRO obsahujúce znak „Hotovosť“ automaticky znamenali existenciu zdaniteľných plnení.

33. Sťažovateľ sa tiež ohradil voči záverom správneho súdu, podľa ktorých v rámci konania orgánov verejnej správy boli identifikované len formálne pochybenia, ktoré neodôvodňovali zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí. Osobitne pritom poukázal na vady týkajúce sa protokolu, v ktorom nebolo uvedené sídlo správcu dane, čo nebolo podľa správneho súdu podstatné pochybenie zo strany orgánov verejnej správy. Sťažovateľ doplnil, že podstatným procesným pochybením správcu dane bolo napr. aj vedenie výsluchov v rámci ústneho pojednávania dňa 9.10.2019, kedy správca dane musel toto ústne pojednávanie ukončiť (výsluch dvoch osôb za vzájomnej prítomnosti). Neprípustný postup správcu dane potvrdzuje aj to, že samotní zamestnanci Finančnej správy Slovenskej republiky, ako vypočúvané osoby, museli v rámci zápisnice podať námietky proti jej obsahu.

34. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti vyjadril súhlasný postoj so závermi správneho súdu. Argumentáciu sťažovateľa považuje za zavádzajúcu, neopodstatnenú a manipulatívnu.

35. Uviedol, že sťažovateľ mení svoju argumentáciu, kým v správnej žalobe namietal výsluch svedkov a tvrdil, že došlo k procesnému pochybeniu podľa § 68 ods. 3 Daňového poriadku, v kasačnej sťažnosti už namietal, že správny súd neaplikoval požiadavku hodnotenia dôkazov vo vzájomných súvislostiach. Svoju argumentáciu sťažovateľ opiera o výpovede svedkov - jeho zamestnancov, keď podľa neho práve tieto výpovede majú potenciál vyvrátiť technickou expertízou zistené skutočnosti.

36. Žalovaný odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Sžfk/44/2019 zo dňa 10.9.2019, v ktorom sa predmetné kasačné konanie týkalo rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/12/2018-76 zo dňa 25.10.2018 vo veci dane z príjmov fyzickej osoby za rok 2015. Odkázal pritom na body 35 a 32 uvedeného rozsudku poukazujúc na relevanciu technickej expertízy vykonanej certifikovaným orgánom.

37. V ďalšej časti vyjadrenia žalovaný poukázal na miestne zisťovanie uskutočnené dňa 23.10.2017, resp. na snahu sťažovateľa príslušné úkony bagatelizovať a navodiť dojem o nedostatočnosti technickej expertízy. Avšak žalovaný nespochybnil hodnotu dôkazov z miestneho zisťovania, t. j. že boli vytlačené doklady označené ako „Hotovosť“ a že následne na základe týchto dokladov zamestnanci žalobcu prijali tržby.

38. Na námietky sťažovateľa týkajúce sa prijímania tržieb, tlače pokladničných dokladov v režime „Hotovosť“, používania nefiškálnej tlačiarne, výpovede svedkov, resp. časového odstupe a irelevantnosti miestneho zisťovania z 23.10.2017 reagoval žalovaný tak, že tieto okolnosti je potrebné skúmať v kontexte technickej expertízy, keďže pre posúdenie tohto prípadu boli esenciálnymi práve fakty technického charakteru.

39. Žalovaný sa osobitne ohradil voči pokusom sťažovateľa redukovať význam miestneho zisťovania zo dňa 23.10.2017, a to z dôvodu jeho časového odstupu od preskúmaného zdaňovacieho obdobia. Uviedol, že pri tomto miestnom zisťovaní obsluha žalobcu vydala zákazníkovi falošný doklad vytlačený cez nefiškálnu tlačiareň a zároveň prijala od colníka na základe tohto dokladu platbu. Technickou expertízou pritom bolo zistené, že takto bolo vytlačených cca 147 tisíc dokladov od roku 2008 do 23.10.2017. To, že tieto doklady boli vytlačené, vyplýva zo samotnej expertízy. Fiškálnou tlačiarňou vytlačené doklady sa zaznamenávali v prevádzkovej pamäti a v kontrolnom zázname. Doklady vytlačené na inej ako fiškálnej tlačiarňi, nie sú zaevidované vo fiškálnej pamäti.

40. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že mu nebolo preukázané prijímanie platieb v prejednávacom zdaňovacom období, keď miestne zisťovanie bolo uskutočnené 23.10.2017, žalovaný poukázal na to, že miestnym zisťovaním, spolu s ďalšími dôkazmi, bol identifikovaný tzv. modus operandi sťažovateľa. Doplnil, že tvrdenie žalovaného, že na základe tohto konkrétneho zistenia v tento konkrétny deň nie je možné prijať vo všeobecnosti záver, že na doklady Hotovosť* boli prijímané tržby, je v pomere k zisteným dôkazom irelevantné až absurdné.

41. Žalovaný uviedol, že za zdaňovacie obdobie september 2013 bolo identifikovaných niekoľko pravých dokladov a nemalé množstvo falošných dokladov, vytlačených cez nefiškálne zariadenie, ktoré mali simulovať fiškálne doklady. Odmieta argumentáciu sťažovateľa smerujúcu k nedostatočnému zisteniu skutkových okolností veci, keď pri takom množstve dokladov nie je možné, aby sa ku každému dokladu uskutočnilo tak detailné zisťovanie, ako sa uskutočnilo dňa 23.10.2017, resp. aby išlo o omyl pri používaní ERP.

42. Podľa žalovaného za vyššie uvedených okolností, resp. vychádzajúc z vykonaných dôkazov, objektivizovať jednotlivé výpovede svedkov v pomere k dôkaznej situácii tejto veci nie je absolútne nevyhnutnou potrebou, keďže funkcionality Hotovosť* bola preukázateľne používaná v každom jednom zdaňovacom období, v ktorom bola technická expertíza použitá ako dôkaz v daňovom konaní.

43. V závere potom žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu v celom rozsahu zamietol.

V. Konanie na kasačnom súde a právne posúdenie veci kasačným súdom

44. Senát Najvyššieho správneho súdu, ako súdu kasačného po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

45. Kľúčovou právnou otázkou, ktorou sa kasačný súd zaoberal v predmetnom konaní bolo zodpovedanie otázky, či je dostatočne preukázateľne odôvodnený záver, ktorého správnosť potvrdil aj správny súd, o porušení § 19 ods. 2 zákona o DPH zo strany sťažovateľa, tým, že sťažovateľ nepriznal DPH z tržieb evidovaných v ERP, ktoré sa do prevádzkovej ani inej fiškálnej pamäte nezaznamenávali, ktoré boli tlačené pomocou nefiškálnej tlačiarne s použitím špeciálneho typu platby „Hotovosť“.

46. Podľa § 464 ods. 2 SSP, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

47. Kasačný súd zistil, že predmetom rozhodnutí kasačného súdu už boli skutkovo aj právne obdobné veci identických účastníkov konania s rozdielom iba v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktoré boli predmetom konaní. Konkrétne, o odkazovanom rozhodnutí, na ktorého odôvodnenie správny súd v prejednávanej veci taktiež poukazoval, kasačný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 4Sfk/14/2024 zo dňa 11.12.2024. Ďalej kasačný súd rozhodoval aj rozsudkami vo veciach vedených pod sp. zn. 1Sfk/17/2024 (zdaňovacie obdobie júl 2017), sp. zn. 3Sfk/63/2024 (zdaňovacie obdobie máj 2013), sp. zn. 4Sfk/40/2024 (zdaňovacie obdobie august 2013), sp. zn. 4Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie august 2015), sp. zn. 5Sfk/30/2024 (zdaňovacie obdobie február 2016), sp. zn. 5Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie máj 2017), sp. zn. 5Sfk/33/2024 (zdaňovacie obdobie august 2017) a iných. V predmetných konaniach, považoval kasačný súd argumentáciu sťažovateľa za nedôvodnú a kasačné sťažnosti sťažovateľa zamietol.

48. Kasačný súd tak v súlade s § 464 ods. 2 SSP poukazuje na odôvodnenie vyššie uvádzaných rozhodnutí, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

49. Na dôvažok sa kasačnému súdu žiada doplniť odôvodnenie tohto rozsudku. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces, tým, že správny súd, v zmysle § 140 SSP odkázal na rozsudok správneho súdu vo veci, ktorá sa týkala iného zdaňovacieho obdobia, v ktorom rozhodní svedkovia nepracovali pre žalobcu (odkazované rozhodnutie). Sťažovateľ dopĺňa, že správny súd sa nemohol odkázať na iný rozsudok, keďže ten sa týkal zdaňovacieho obdobia, pre ktoré boli vykonané iné dôkazy s inými závermi správcu dane.

50. Podľa § 140 SSP vo veciach toho istého žalobcu a totožného predmetu konania, ktoré už boli predmetom konania pred správnym súdom, v odôvodnení každého ďalšieho rozsudku správny súd poukáže už len na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.

51. K ustanoveniu § 140 SSP kasačný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti sp. zn. 1Sžfk/117/2020 zo dňa 25.5.2022 v bode 55. uviedol „Sledujúc záujem na hospodárnosti súdneho konania zákonodarca v ustanovení § 140 SSP upravil výnimku z povinnosti správneho súdu v plnom rozsahu odôvodniť svoje rozhodnutie možnosťou použiť skrátenú formu odôvodnenia odkazom na už vydané predchádzajúce rozhodnutie správneho súdu. Zmyslom tohto ustanovenia je, aby pri opakujúcich sa totožných žalobách toho istého žalobcu správny súd nemusel opakovať identické dôvody rozhodnutia. Oba účely odôvodnenia rozhodnutia - či už dovnútra alebo navonok - sú už totiž naplnené predchádzajúcim rozhodnutím, ktoré má poskytovať náležité odpovede na všetky sporné otázky, ktoré mali byť riešené aj v odkazovanom rozhodnutí. Z takéhoto poňatia následne vyplývajú podmienky pre uplatnenie skráteného odôvodnenia rozhodnutia súdu podľa § 140 SSP. Ide o (i) totožnosť žalobcu a (ii) totožnosť predmetu konania. O totožnosť (obdobnosť) predmetu konania pritom ide, ak sa obe súdne konania týkajú rovnakého právneho problému a vo svojej podstate sa formálne líšia „iba“ spisovou značkou (mutatis mutandis rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžfk 68/2019 zo dňa 4. novembra 2020).“

52. Kasačný súd poukazujúc na vyššie uvedené konštatuje, že skrátenú formu odôvodnenia podľa § 140 SSP v zásade možno použiť vtedy, ak v prípade totožného žalobcu ide o obdobné veci vo vzťahu k svojmu predmetu a žalobným námietkam. Odlišnosti medzi vecami, resp. súdnymi konaniami by mali byť v zásade len „formálne“ a odôvodnenie hlavného/odkazovaného rozhodnutia musí poskytovať odpovede na všetky relevantné námietky nastolené aj v odkazovanej veci.

53. Kasačný súd sa podrobne oboznámil s napadnutým rozsudkom a jemu predchádzajúcou žalobou, ako aj s odkazovaným rozhodnutím a jemu predchádzajúcou žalobou. V tomto smere konštatuje, že ide o veci totožných účastníkov, ktoré sa týkajú obdobnej veci z pohľadu totožnosti predmetu súdneho konania. V oboch prípadoch ide o rozsudky vo veciach preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného vo veci vyrubenia rozdielu na DPH. Odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí a pochybnosti žalovaného a správcu dane sú formulované v zásade obdobne. I keď obe rozhodnutia stoja na číselne rozdielnych protokoloch, tieto oba vychádzajú z rovnakých/obdobných vykonaných dôkazov. Rovnako žaloby v oboch porovnávaných prípadoch sú formulované obdobne, nastolené boli rovnaké relevantné žalobné námietky s ktorými sa správny súd v odkazovanom rozhodnutí vysporiadal. Odlišnosť medzi predmetnými prípadmi tak v podstatnom naozaj spočíva len v uvedení zdaňovacieho obdobia, spisových značkách a v časti, kde sa správny súd vysporiada so svedeckými výpoveďami zamestnancov sťažovateľa, ktorí v predmetnom zdaňovacom období (september 2013) neboli zamestnancami sťažovateľa.

54. Správny súd v odkazovanom rozhodnutí uviedol: „59. [...] Správny súd zdôrazňuje, že vykonané dôkazy je potrebné hodnotiť vo vzájomných súvislostiach, ako ucelenú reťaz vzájomne sa dopĺňujúcich zistení. Výpovede svedkov nie je možné hodnotiť ako objektívne pre ich zamestnanecký vzťah k žalobcovi, čoho dôkazom sú podstatné odlišnosti vo výpovedi zamestnankyne žalobcu P. D. pri miestnom zisťovaní a pri výsluchu. Výsluchy boli navyše vykonávané so značným časovým odstupom, čo znamená, že si svedkovia v rámci výsluchov, v porovnaní so závermi z miestneho zisťovania, nemuseli detailne pamätať všetky okolnosti ohľadom vystavovania pokladničných dokladov. Skutočnosť, že žalobca používal funkciu Hotovosť*, na základe ktorej tlačil pokladničné doklady cez nefiškálnu tlačiareň, vyplynula z miestneho zisťovania dňa 23.10.2017, pri ktorom zamestnankyne žalobcu vystavili pokladničný doklad s použitím funkcie Hotovosť*, tento bol riadne vytlačený a odovzdaný pracovníkom colného úradu a taktiež bola na tieto doklady prijatá tržba za riadne poskytnutú službu.“

60. To, že po použití funkcie Hotovosť* dochádzalo k tlači pokladničných dokladov mimo fiškálnej tlačiarne vyplýva nepochybne z výsledkov technickej expertízy ERP, nakoľko v programe BLUEGASTRO sa uložili kópie dokladov, pričom tento program neumožňoval generovať doklad bez jeho tlače. Vzhľadom na uvedené je logickým a právne udržateľným záver, že v prevádzke žalobcu existovala aj nefiškálna

tlačiareň, na ktorej sa takéto pokladničné doklady tlačili, keďže preukázateľne neboli tlačené na fiškálnej tlačiarňi (čo tiež vyplynulo z vykonanej technickej expertízy). Túto skutočnosť napokon potvrdilo aj miestne zisťovanie, pri ktorom boli zaistené dve tlačiarne (fiškálna a nefiškálna), pričom obe boli funkčne spojené s ERP, čo bolo aj riadne zdokumentované“.

55. Kasačný súd poukazuje na rozsudok sp. zn. 4SfK/22/2024 z 23.10.2024, a to vo veci týkajúcej sa dane z príjmov za rok 2012, bod 102: „Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal aj to, že výpovede svedkov O., L. W. A. sú irelevantné pre ich „časovú diskontinuitu“, resp. že boli selektívne hodnotené. Bez ohľadu na to, že uvedení traja svedkovia pracovali pre sťažovateľa v rôznych časových úsekoch rokov 2015 až 2017 a predmetom rozhodnutia orgánov verejnej správy v súdnej veci je daň z príjmu sťažovateľa za rok 2012, výpovede týchto svedkov mohli byť (aj pre účely zdaňovacieho obdobia relevantného v tomto konaní) podporné použité, keďže z technickej expertízy vyplýva, že na ERP zariadení sťažovateľa sa funkcia Hotovosť* používala už od 30.06.2008 (do 23.10.2017). Výpoveď týchto svedkov potom nepochybne - v spojení s tým, že odborným dokazovaním bolo preukázané používanie ERP v režime Hotovosť* vo vyššie uvedenom časovom úseku, vykazuje potrebný stupeň relevancie v rovine tzv. podporného dôkazu. Použitie týchto výpovedí ako „podporných dôkazov“ pritom vyplýva priamo z rozhodnutia správcu dane (str. 365). Predmetné svedecké výpovede teda nie sú podstatným dôkazom a už vôbec nie výlučným dôkazom vo vzťahu k dani z príjmu sťažovateľa za rok 2012. Toto ich potom v namietanom rozsahu ani nerobí nezákonným dôkazom pre účely vyrubovacieho konania tvoriaceho predmet tohto súdneho prieskumu, a to bez ohľadu na to, že uvedené osoby v roku 2012 pre sťažovateľa nepracovali.

56. 103. Tým kasačný súd nespochybňuje, že títo svedkovia nepochybne nemohli priamo potvrdiť používanie funkcie Hotovosť* v roku 2012 v prevádzke sťažovateľa (keďže vtedy neboli zamestnancami sťažovateľa), avšak ich svedecká výpoveď v spojení s inými dôkazmi potvrdzuje napr. to, že ERP sťažovateľa bola naozaj vybavená funkciou Hotovosť* (keďže s ňou aj oni pracovali), resp. že táto funkcionálna sa používala systematicky v rámci vyššie uvedeného časového úseku, ktorý vykazuje rovnaké technické atribúty a zistenia, ktoré platia aj vo vzťahu k roku 2012 a pod. Kasačný súd nerozporuje, že priama facie sa môže javiť, že tieto dôkazy boli v súdnej veci irelevantné, keďže sa jedná o zamestnancov, ktorí v roku 2012 pre sťažovateľa nepracovali, avšak práve z dôvodu, že iným dôkazom bolo preukázané (technická expertíza), že tlač falošných dokladov Hotovosť* bola na prevádzke sťažovateľa realizovaná kontinuálne od 30.06.2008 do 23.10.2017, nie je možné tieto svedecké výpovede všeobecne a paušálne označiť za bezpredmetné, vecne nepoužiteľné, príp. bez ďalšieho nezákonné vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu tvoriacemu predmet tohto súdneho prieskumu (rok 2012).

57. [...] „110. V nadväznosti na obstarané svedecké výpovede je však zároveň potrebné doplniť, že správny súd v napadnutom rozsudku odkazom na rozsudok vo veci [...] sp. zn. PO- 1S/100/2020 (o. i. body 57., 59. a 60.) odôvodnil, prečo sú v konkrétnostiach súdnej veci výpovede svedkov bez väčšej relevancie, resp. prečo - hoci aj parciálne závery abstrahované z týchto výpovedí - boli postačujúce pre skutkové závery správnych orgánov vo veci, a to osobitným poukázaním na význam obstaranej technickej expertízy.“

58. 111. [...] „V tejto súvislosti kasačný súd opakuje, že tieto tri svedecké výpovede (O., L., A.) boli vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu roku 2012 použité len ako podporný dôkaz, nejednalo sa o jediný dôkaz a už vôbec nie o rozhodujúce dôkazy vo veci.“

59. V zmysle vyššie uvedeného sa kasačný súd v skorších konaniach vysporiadal s námietkou časovej diskontinuity, a preto len citáciou odkazuje na uvedené.

60. Po zvážení opísaných skutočností, kasačný súd zastáva názor, že odkazom na odkazované rozhodnutie, nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odkazované rozhodnutie explicitne uvádza, že svedecké výpovede zamestnancov (ktorí neboli zamestnancami v prejednávacom zdaňovacom období) boli využité len k ustáleniu skutkového stavu. Teda nemožno prisvedčiť, že svedecké výpovede boli hlavným a už vôbec nie výlučným dôkazom vo vzťahu k ustáleniu záveru správcu dane. Ďalej sťažovateľ namietal, že boli v zdaňovacom období z odkazovaného rozhodnutia vykonané iné dôkazy s inými závermi správcu dane. Sťažovateľ neuviedol priamo na aké dôkazy a iné závery odkazoval, kasačný súd v súlade s oboznámenými sa rozhodnutiami a bez ďalšej konkrétnej argumentácie sťažovateľa považoval túto námietku za nedôvodnú.

61. Kasačný súd sa preto nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že na uplatnenie skráteného odôvodnenia rozhodnutia súdu podľa § 140 SSP nebola splnená podmienka totožnosti predmetu konania. Na základe vyššie uvedeného nebolo preukázané, že by sa odkazované a prebiehajúce súdne konania týkali iných právnych problémov. V prejednávacom i odkazovanom rozhodnutí je predmetom konania preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného vo veci vyrubenia dane z pridanej hodnoty,

hlavným dôkazom bola technická expertíza a skutočnosti získané z miestneho zisťovania. Z uvedeného má kasačný súd za to, že napriek skutočnosti, že časť svedkov z odkazovaného rozhodnutia nebola v rozhodnom období zamestnancami sťažovateľa, nedošlo týmto odkazom k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže tieto výpovede neboli v odkazovanom rozhodnutí posudzované ako rozhodné pre skutkový stav a rozhodujúce nie sú ani v tejto veci sťažovateľa.

62. Ako obiter dictum kasačný súd dodáva, že vzhľadom na princípy hospodárnosti a procesnej ekonomie nemožno pojem „totožný predmet konania“ obsiahnutý v § 140 SSP vnímať absolútne, pretože buď by to viedlo k nastúpeniu procesných prekážok res iudicata, resp. litispendencie (§ 97 SSP) alebo by bola otázná reálna aplikovateľnosť daného ustanovenia.

VI. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

63. Na základe vyššie uvedeného kasačný súd podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť žalobcu ako sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

64. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal náhradu trov konania, keďže sťažovateľ v ňom nemal úspech a u procesne úspešného žalovaného nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP).

65. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.